vzhledem k jeho majetkovým poměrům dostatečnou zárukou, že škoda bude nahrazena v plné výši a včas (§§ 1418 a 904 obč. zák.).

Poněvadž se podle zjištění nalézacího soudu dovědělo policejní ředitelství v P., tedy vrchnost ve smyslu ustanovení o účinné lítosti, o činu obžalovaného dne 27. dubna 1939, kdežto ujednání poškozeného se stěžovatelem jako otcem nezletilého pachatele se stalo dne 26. dubna 1939, byla by splněna podmínka včasnosti náhrady škody, odpovídalo-li zmíněné ujednání požadavkům nahoře vytčeným.

Je tedy otázka uzavření takové dohody rozhodnou skutečností pro posouzení souzené věci a byl proto nalézací soud povinen uvážiti údaje, týkající se uzavření dohody o náhradě škody, jak je zmateční stížnost vytýká.

Když tedy nalézací soud tyto údaje, zvláště údaj, že otec nezletilého pachatele prohlásil, že j a k o u k o l i v škodu nahradí, nevzal v úvahu, a v důsledku toho nezkoumal ani otázku doby náhrady škody, a přijetí zmíněného slibu poškozeným, zavinil tím neúplnost rozsudkového výroku, kterou zmateční stížnost právem vytýká jako důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř.

Bylo proto již z toho důvodu vyhověno důvodné zmateční stížnosti, napadený rozsudek byl zrušen jako zmatečný ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176-II, písm. b) tr. z. a v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisících. Poněvadž se nelze vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení, bylo uloženo nalézacímu soudu, aby věc v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, dbaje při tom pravoplatné odsuzující části, týkající se přestupku podvodu podle §§ 197, 461 tr. z.

Při novém rozhodnutí bude však třeba také uvážiti, že mravním a právním důvodem toho, že náprava škody ruší trestnost pachatelova činu, je předpoklad, že se náhradou škody projevuje úspěšná činnost pachatelova směřující k tomu, aby se odčinilo způsobené bezpráví. Mluví-li zákon v § 187 tr. z. o účinné lítosti, požaduje tím, aby pachatel sám — pokud je to možno — byl činně zúčastněn při nápravě škody, aby tedy — nemůže-li nahraditi škodu sám z vlastního jmění, ať již proto, že ho nemá, nebo že s ním nemůže volně nakládati — přiměl jinou osobu, aby zjednala nápravu. Jen tehdy, když pachatel při náhradě škody činně spolupůsobí, byť i částečně prostřednictvím jiné osoby, přichází mu k dobru ustanovení § 187 tr. z., neboť jen tehdy učinil vše, seč byl, aby dopomohl poškozenému k náhradě škody.

Bude proto povinností nalézacího soudu, aby při novém rozhodování zjistil okolnosti, které by nasvědčovaly takovému činnému spolupůsobení obžalovaného při náhradě škody.

Čís. 6379.

K tomu, aby zpráva mohla býti pokládána za zprávu státního úřadu ve smyslu § 2, odst. 1 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n., stačí, že byla po obsahové stránce vydána státním úřadem. Nemusí býti podepsána tímto úřadem nebo jeho zástupcem.

»Věrným otištěním« není jen otištění doslovné, nýbrž i stručná zpráva (výtah), která vystihuje podstatu úřední zprávy. Nevadí, že nebyly otištěny podrobnosti, které na obsahu zprávy nic nemění.

K uvedení pramene zprávy stačí, je-li v těsné souvislosti s ní odkázáno na úřad, od něhož vyšla.

(Rozh. ze dne 20. října 1939, Zm II 178/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Z důvodů:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný uveřejnil stíhaný článek na podkladě zprávy (státního) policejního ředitelství v B., která ho však došla bez podpisu, že stíhaný článek je toliko částí zprávy uvedeného policejního úřadu, že byl nadepsán »Černá kronika v B.« a že na jeho konci byla uvedena doložka: »(Z policie)«. Na tomto podkladě vyslovil, že je stíhání obžalovaného vyloučeno podle § 2 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n.

Stěžovatel spatřuje právní mylnost uvedeného závěru (§ 281, čís. 9, písm. a) tr. ř.) v tom, že nešlo o »úřední zprávu«, ježto nebyla podepsána, dále v tom, že nešlo o její »věrné« otištění, a konečně v tom, že »pramen« zprávy nebyl označen způsobem vyhovujícím zákonu.

V prvém směru je uvésti, že § 2 uved. zák. vyžaduje toliko, aby zpráva pocházela od státního úřadu. Zákon tu má na mysli zvláště zprávy tak zvané policejní korespondence (zpráva ústavněprávního výboru tisk čís. 1884/1924, str. 5). K tomu, aby taková zpráva mohla býti pokládána za zprávu státního úřadu, nevyžaduje zákon, aby byla zevně (po formální stránce) vybavena ve smyslu stěžovatelem vytýkaném. Stačí proto, že zpráva byla po obsahové stránce vydána státním úřadem, neboť zákon tu klade váhu na obsah zprávy. Že tomu tak je v souzeném případě, zjistil nalézací soud. Právem proto vyslovil, že šlo o »zprávu státního úřadu«.

Pokud jde o druhou výtku, zjistil napadený rozsudek, že byla ve stíhané zprávě uvedena doslovně část policejní zprávy toho obsahu, že soukromý žalobce byl zatčen pro zpronevěru zeleniny v ceně 218 K, že však byla vynechána další část, rozvádějící podrobnosti případu, zejména jméno poškozeného. Je proto uvažovati, zda lze uvedené částečné uveřejnění zprávy pokládati za »věrné otištění«, jaké požaduje zmíněné zákonné ustanovení. Ani tu nelze souhlasiti se zmateční stížností. Za »věrné« otištění nelze pokládati jen otištění doslovné, nýbrž mohou podle okolností případu požívati beztrestnosti podle § 2 tisk. nov. i stručné zprávy (výtahy) — (srov. rozh. čís. 6158 Sb. n. s. k § 28, odst. 4 zák. čís. 6/1863 ř. z.). Tomu je tak tenkráte, vystihuje-li uveřej-

něná zpráva podstatu úřední zprávy. Tomuto požadavku vyhovuje stíhaný článek, neboť je v něm doslovně uvedena podstata úřední zprávy týkající se soukromého žalobce, totiž, že se dopustil zpronevěry a že proto byl zatčen. Okolnost, že nedošlo k otištění dalších podrobností úřední zprávy, je z uvedených hledisek nezávažná, poněvadž ony další podrobnosti nemění nic na obsahu uveřejněné zprávy.

Pokud se stěžovatel domnívá, že by uveřejněním podrobností případu bylo bývalo umožněno, aby čtenáři zprávy mohli sami pátrati a tak se přesvědčiti o tom, zda je pravdivá, je uvésti, že požadavek, aby otištěná zpráva obsahovala podrobnosti z důvodu stěžovatelem uvedeného, nelze dovoditi ze znění zákona, který k beztrestnosti vyžaduje zprávu »věrnou«, nikoli však podrobnou ve smyslu požadovaném soukromým žalobcem. Ostatně se dodává, že pokud by úřední zpráva nebyla pravdivá, poskytuje poškozenému ochranu ustanovení druhého odstavce § 2 tisk. novely.

Konečně je se třeba zabývati námitkou, že nebylo vyhověno zákonnému požadavku, aby byl ve stíhané zprávě uveden její »pramen«. Stěžovatel se domnívá, že k tomu bylo třeba otisknouti ke zprávě »podepsání zprávy od policejního ředitelství«. Ani tento požadavek zmateční stížnosti nelze dovoditi ze zákona; podle něho je uvésti pramen stíhané zprávy, k čemuž stačí, je-li v těsné souvislosti se zprávou odkázáno na úřad, od něhož vyšla. Bylo-li v doložce ke stíhané zprávě uvedeno: »(Z policie)«, bylo tím zřejmě odkázáno na státní policejní úřad, od něhož zpráva pocházela, zejména když i z nadpisu zprávy »Černá kronika B.« nepochybně plynulo i místní označení státního úřadu vydavšího zprávu.

Čís. 6380.

Formálním předpokladem pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 4 tr. ř. je návrh stěžovatelův, který byl nalézacím soudem zamítnut, nebo o němž nebylo rozhodnuto.

Podstata výtek nejasnosti a nedostatku důvodů, činěných s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř.

»Vztažení ruky« jako fysické násilí podle § 81 tr. z.

Ochranu podle § 81 tr. z. nevylučuje ta okolnost, že berní vykonavatel nešetřil přesně formálních předpisů upravujících postup berních vykonavatelů při jejich úředním výkonu.

Amnestie podle čl. II rozhodnutí vlády ze dne 7. října 1938 neodstraňuje úplně odsouzení a nevrací vinníku předešlou bezúhonnost.

Odsouzení pro čin, uvedený v § 2, odst. 2 zákona o podmíněném odsouzení, vylučuje pozdější podmíněný odklad výkonu trestu, i když bylo amnestováno.

(Rozh. ze dne 25. října 1939, Zm I 478/39.)